

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἔτησίαν . . . . . δρ. 7.— Ἔτησίαν φρ. χρ. 8.—
Ἐξάμηνος . . . . . " 4.— Ἐξάμηνος φρ. χρ. 4.50
Τρίμηνος . . . . . " 2.15 Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40
Αἰσυνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΡΑΔΙΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστον λεπ. 30 [φρ. 0.30]

Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐυρυκτιδίου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαθράκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 12^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 9 Ἰουλίου 1905

Ἔτος 27^{ον}—Ἀριθ. 32

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟὶ ΑΞΟΔΟΥΧΟὶ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

"Ὅπου ὁ λόγος διδάσκειται διὴ ἢ ἀνδρεία δὲν μετρεῖται μὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν χρόνων.

Ἐκείνην τὴν πρώτην ἡμέραν οἱ τρεῖς φίλοι μας ἔκοψαν δρόμον φοβερόν. Κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου εἶχαν φθάσῃ εἰς τὴν παλαιάν πόλιν τῆς Νοακιδώνας, ἀφοῦ διέτρεξαν διάστημα τριάντα περίπου λευγῶν.

Ἐκεῖ, μ' ὄλας τὰς διαμαρτυρίας τοῦ Πέτρου, ὅστις εἶχε τὴν ἀπαίτησιν νὰ δευπνήσῃ καλὰ καὶ χορταστικά, ὁ Γάστων πολὺ φρονίμως ἐξέλεξεν ἐν ξενοδοχείῳ μετρίου ἐξωτερικοῦ, κείμενον εἰς μίαν μεγάλην πλατεῖαν ἀπέναντι τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ.

Τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο ἤξιζε ἄλλως τε καλλίτερα ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν του. Διότι μίαν ὥραν μετὰ τὸν ἐρχομὸν των, εὐρίσκον τὸς τρεῖς ἡρώας μας τραπεζοκαθισμένους εἰς τὴν ἐπάνω αἴθουσαν ἐμπρὸς εἰς πλουσιοπάροχα φαγητά.

Ὁ Γάστων, ἀπὸ πολλῆς ὥρας χορτασμένος, ἐφαίνετο βυθισμένος εἰς βαθείας σκέψεις. Ὁ Πέτρος ἐπετίθετο ἐναντίον μίᾳ τεραστίας γαβάθας μὲ κυνήγι. Ἐξέφα οὗτος ὁ Φραγκίσκος, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ ὀλίγων στιγμῶν ἐκύτταξεν ἀπὸ τὸ παράθυρον, ἐρρηξε κραυγὴν ἐκπληξέως.

— Μὰ; ἐπῆραν τὸ κατόπι! ἐφώνησεν εἰς τοὺς δύο ἀδελφούς του. Νὰ ὁ ἄνθρωπος τοῦ πανδοχείου τοῦ Ἀβυκοῦ Ἰακου!

Καὶ ἔδειξεν εἰς αὐτούς, ὄρθιον εἰς τὸ κέντρον τῆς πλατείας, ἕνα ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἐκύτταξε μὲ προσοχὴν τὰς διαφόρους οἰκίας τῆς.

— Εἶσαι βέβαιος, Φραγκίσκε, ὅτι εἶναι ὁ ἴδιος ἄνθρωπος;

— Βεβαίωτατος; ἐπειδὴ ἔχει τὴν πεποιθήσιν ὅτι μᾶς εἶναι ἄγνωστος, δὲν ἤλλαξε διόλου τὴν στολὴν του.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, μᾶς εἶναι χρησιμώτατον νὰ γνωρίσωμεν καὶ οἱ τρεῖς τὸ πρόσωπόν του.

— Φύλαξε ἐσὺ τὸ γράμμα, Φραγκίσκε, ἐπρόσθεσεν ὁ Γάστων, τείνων τὸν φάκελλον πρὸς τὸν νεώτερον ἀδελφόν του. θὰ ἐπιστρέψωμεν ἀμέσως. Ἄν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ζητήσῃ νὰ πιασθῇ μαζί μας,

«Οἱ δύο ἀνέλπαλοι ἐν-τῷ ἄμα ἐξιπούλησαν.» (Σελ. 250, στήλ. α'.)

προτιμῶ νὰ μὴ το κρατῶ ἐπάνω μου. Ἐσὺ, Πέτρε, θὰ με συνοδεύσῃς, διὰ ν' ἀναγνωρίσῃς, ἐν ἀνάγκῃ, καὶ σὺ τὸν ἐχθρόν μας.

Ὅταν ἔμεινε μόνος ὁ Φραγκίσκος, ἤρχισεν νὰ σκέπτεται βαθέως, ἐνῶ συγχρόνως ἐκύτταξε καλὰ τὸν σπουδαῖον ἐκείνον φάκελλον.

Καὶ χωρὶς ἄλλο, αἱ σκέψεις του τὸν ὠδήγησαν εἰς μίαν καταπληκτικὴν ἰδέαν, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ πραγματοποιήσῃ ἄνευ ἀναβολῆς, διότι ἐσπέυσε νὰ ὑπάγῃ καὶ νὰ κλεισθῇ μὲ τὸν σύρτην τῆς θύρας. Ἀφοῦ ἔκαμε τοῦτο, ἐκύβηεν ἐπάνω εἰς τὸ βασιλικὸν γράμμα καὶ ἐξετέλεσεν ἐπ' αὐτοῦ διαφόρους ἐπεξεργασίας, τόσον λεπτὰς ὅσον καὶ μυστηριώδεις.

Δὲν εἶχε προσθάσῃ καλὰ-καλὰ νὰ τὰς τελειώσῃ, ὅταν ἤκουσε νὰ κρούουν τὴν θύραν ἦσαν οἱ δύο μεγαλύτεροι ἀδελφοὶ του, οἱ ὁποῖοι ἐπέστρεψαν.

Εἶχαν ἀπουσιάσῃ μισὴν ὥραν τὸ πολὺ ἄλλὰ αὐτὴ ἡ μισὴ ὥρα ἦτο γεμάτη ἀπὸ συμβάντα.

Φθάνοντες εἰς τὴν πλατεῖαν, ὁ Γάστων καὶ ὁ Πέτρος παρετήρησαν, ὅτι ὁ ἄγνωστος εἶχεν ὀπισθοχωρήσῃ ἕως τὸν τοίχον τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ, καὶ ὅτι ἐστέ-

κετο τώρα εἰς τὴν σκιάν ἐνὸς τῶν ἀντέρεισματων, εἰς τὴν εἰσοδὸν ἐνὸς στενοῦ δρομίσκου, ὁ ὁποῖος, παραπορευόμενος τὴν πλευρὰν τῆς ἐκκλησίας, διέρχεται ὑπὸ μίαν παλαιάν ἐπαλιωτὴν στοάν.

Μὲ τὸ ἀδιάφορον βάδισμα ἀνθρώπων, ποῦ κἀμουν τὸν περίπατόν των, οἱ δύο φίλοι μας ἐπρόχωρησαν

σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὸ μέρος του.

Ὁ ἄγνωστος δὲν ἐσήκωνεν ἀπὸ ἐπάνω των τὰ μάτια; ὅπως το εἶχεν εἰπῆ ὁ Φραγκίσκος, αὐτὸς ἦτο πραγματικῶς ὁ λόρδος τοῦ Φονταίνεβλώ.

Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ἀνεγνώρισεν τοὺς δύο ἀδελφούς, ὅταν ἐφθασαν πλησίον του,

χάρις εις την περιγραφήν, την οποίαν του είχε κάμη ο μάστορ Χάνσπαχ. Ερριψε τότε δεξί βλέμμα πρὸς τὰ βάθη τοῦ δρομίου. Κατόπιν, εὐχαριστημένος βέβαιως ἀπὸ ὅ,τι εἶχε δυνηθῆ νὰ διακρίνη μ' ἄλλον τὸ πυκνὸν σκότος, ἀπεφάσισε νὰ ἐξεέλθῃ ἀπὸ τὴν σκίαν καὶ ἐβάδισε κατ' εὐθείαν πρὸς τοὺς δύο φίλους μας.

— Κύριοι, εἶπε, προσπαθῶν νὰ κρύψῃ ὅσον ἠμπόρουσε καλλίτερα τὴν ἀρκετὰ καταφανῆ ἢ γλιχὴν προφορὰν του, εἰμπορεῖτε νὰ μου υποδείξετε κανέν καλὸν ξενοδοχεῖον εἰς αὐτὴν ἐδῶ τὴν πόλιν; Ὑποθέτω ὅτι καὶ σεῖς, καθὼς ἐγώ, εἰσθε ταξιδιωτὰ καὶ, ἀπὸ τὴν ὄψιν σας, συμπεραίνω ὅτι χωρὶς ἄλλο ἔχετε εὐρὴ καλὸν κατάλυμα καὶ καλὸν τραπέζι. Μόνον ἀπὸ τὰ ὠραία χρώματα καὶ μόνου τοῦ εὐπατρῶτου ἀπ' ἐδῶ, (καὶ ἐκύτταξε τὸν Πέτρον μὲ ὕψος γεμάτων ἀπὸ προπέτειαν), μαντεύω ὅτι ἔχει δειπνήσῃ πολὺ καλά... Παραπολὺ καλά ἴσως! ἐπρόσθεσε μὲ περιπαικτικὸν τόνον, ἔταν εἶδε τὸ πρόσωπον τοῦ Πέτρον ν' ἀνάπτη ἀπὸ τὸν θυμὸν μὲ αὐτὴν τὴν ὑβριστικὴν φράσιν.

Μετὰ τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις τοῦ ξένου, τὰ μάγουλα τοῦ νέου ἔγιναν βυσσινίχρωμα.

— Κύριε ἀθάδη, ἐπιθύρσει μὲ τόνον φοβερὰ ἄγριον, δὲν εἰςεύρω ἂν εἰδείνησα παραπολὺ καλά ἀπέψε; ἀλλὰ θὰ σὰς κάμω, ἐδῶ κι' ὄλας, ἑσῆς, νὰ μὴν ἔχετε τοῦ λοιποῦ βρεξιν, γιὰ δαίπνω...

Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἐν τῷ ἄμα ἐξιφούλησαν.

— Μὰ τὴν ὀργή! καλά το ἔλεγα, ἐνηκολούθησεν ὁ Ἄγγλος; ὁ ἄξιος εὐπατρῆς μας ἀπ' ἐδῶ πάει νὰ σιάσῃ τοῦ χρειάζεται μὰ μικρὰ ἀφικμάξας.

Καὶ ὑποχωρῶν δύο βήματα, ἐνῶ ὁ Πέτρος τοῦ ἐπετίθετο μὲ τὸ ἕϊφος ὕψηλά, τοῦ ἔδωκε μίαν σπαθίαν διαμπαξ. Ἀλλὰ ὁ Πέτρος ἀπέκρουσε τὸ κτύπημα μὲ θαυμασίαν ἀκρίθειαν.

Ὁ Γάστων, ἀποφασισμένος νὰ μείνῃ οὐδέτερος, ἀνέμνε τὴν ἔκβασιν τῆς μάχης μὲ ἡρεμίαν, διότι εἶχε πεποιθῆσιν εἰς τὴν ἔκτακτον ἐπιδεξιότητα καὶ δύναμιν τοῦ δευτεροτόκου ἀδελφοῦ του.

Ἐν τούτοις ὁ λόρδος ἠλλάξεν ἀμέσως τακτικὴν ἔπαυσε νὰ προσβάλλῃ καὶ ἤρχισε νὰ ὑποχωρῇ πρὸς τὸ μέρος τῆς στόας, ἐνῶ ὁ Πέτρος ἐρρωμένος τοῦ ἐπετίθετο.

Ἐξαφνὰ ὁ Ἄγγλος ἐσφύριζε μὲ ἀλόκοτον τρόπον, καὶ ἀπὸ τὴν σκίαν τῆς θύρας, ἐξώρμησεν τρεῖς ἑνοπλοὶ ἄνδρες καὶ ἐπέπεσαν ἐναντίον τοῦ δευτεροτόκου τῶν Ἑσπεράκ. Ἀμέσως ὁ Γάστων ἐξιφούλησεν καὶ ἤρχισε νὰ σπαθοκοπᾷ δραστηριώτατα παρὰ τὸ πλεῖρον τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ὁ ἄγων ὑπῆρξε ζωηρὸς καὶ σύντομος. Μετὰ μίαν στιγμὴν, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐπι-

τεθέντας, μὲ τὸν βραχίονα διατριπημένον ἀπὸ τὴν λεπίδα τοῦ Γάστωνος, ἄφινε νὰ πῆσῃ τὸ ὄπλον του καὶ τὸ ἔβαλε στὰ πόδια. Τὴν ἐπομένην στιγμὴν, ὁ Πέτρος, μὲ ἕνα τρομερὸν ἀνάστροφον σπαθισμόν, ἐσχίξε τὸ κρᾶνιον τοῦ δευτεροῦ μαχαιροβγάλτη, ἐνῶ ὁ Γάστων ἀντιμετώπιζε τὴν ἄντα καὶ αὐτὸς μὲ τὴν σειράν του τὸν Ἄγγλον κατάσκοπον.

Ἄν ἐρωτᾶτε δια τὸν τρίτον ἀκόλουθον τοῦ λόρδου, αὐτὸς ἐδοκίμασε νὰ μαχαιρώσῃ τὸν Πέτρον εἰς τὴν ράχιν. Ἀλλ' ὁ ρωμαλέος νεανίας εἶχε τὸν νοῦν του ἤρπασε τὸν ἄχρην ἐκείνον ἀπὸ τὸν λαίμῳ, καὶ τὸν ἐτίναξε βιαίως ἐπάνω εἰς μίαν πεζούλαν τοῦ δρόμου, ὅπου ὁ ἄθλιος ἔμεινεν ἐξηπλωμένος, μισοσκοτωμένος ἀπὸ τὴν δύναμιν τοῦ κτύπου.

Μίγος ἀπὸ τὴν συμφορὰν τοῦ ὀλόρδος ἤτο ἀκόμη ὀρθός.

— Ἀριστέ μου τον βαρῶνε, σε θερμοπαρακαλῶ! ἐβροντοφώνησεν ὁ Πέτρος.

Ὁ λόρδος ὄμως, ὠθούμενος ἀπὸ τὸν Γάστων, εἶχεν ἀναθῆ ὀπισθοβατῶν τὰ τρία ἐξωτερικὰ σκαλοπάτια μίᾳ χαμηλῆς θύρας τῆς ἐκκλησίας καὶ ἔξαφνὰ, ἐνῶ ὁ Γάστων τοῦ κατέφερεν ἕνα δεξιὸν σπαθισμόν ἀκαταμάχητον, ἢ χαμηλὴ θύραν ὑπεχώρησεν ὀπισθεν τοῦ ὀλόρδος ἐξηφανίσθη ἐντός τῆς οἰκοδομῆς, ἐνῶ τὸ σπαθί τοῦ Γάστωνος ἔσπαξε κ' ἐγένετο κομμάτια ἐπάνω εἰς τὰ σίδηρα τῆς θύρας που ἐκλείσθη.

— Δὲν εἶνε δυνατόν οὔτε νὰ διανοηθῶμεν νὰ καταδιώξωμεν αὐτὸν τὸν ἀνάνδρον μέσα εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἶπεν ὁ νέος βαρῶνος πρὸς τὸν ἀδελφόν του. Πιστεῦσε με, τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ πανδοχεῖον, ὅπου ὁ Φραγκίσκος θὰ μὰς περιμένῃ καὶ θ' ἀνησυχῇ πολὺ. Ἡ ἐπιτυχία μὰς εἶνε ἀρετὰ ἐνδοξος διὰ σήμερον, καὶ ὁ κατὰ σκοπος ἔμαθε τώρα τί εἶδους ἄνθρωποι εἰμεθα.

— Μὰ τὸ αἶμα τοῦ θυμοῦ! ἀπήντησεν ὁ Πέτρος; ἄμα ὁ ἐξάδελφος μὰς ἄρχων Ἀρτανιάν μάθη αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, πιστεύω ὅτι θὰ μείνῃ εὐχαριστημένος ἀπὸ ἡμᾶς καὶ, ἀπὸ σήμερον, γὰρ λογαριάζω ὅτι ἀνήκομεν κι' ὄλας εἰς τὴν ἰδιαιτέραν ἀκολουθίαν του.

(Ἔπειτα συνέχεια.) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Ε. Δὲ Ἀσμ.]

ΜΙΚΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Ἄφινε τὴν πεταλούδα
Μετ' τὸν κήπον νὰ χαλεῖν
Μὴ ζηλεύῃς τὴν χαρὰ τῆς,
Τὴ ζωὴ τῆς τὴν τρελλήν.
Σὺ τῆ μέλισσα μιμήσου
Ποῦ τὸ μέλι τῆς μαζεύει
Κι' ὠφελεῖται μοναχὴ τῆς
Καὶ τοὺς ἄλλους ὠφελεῖ.
ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΔΕΜΗΣ

ΕΞΟΧΗ

Ἀγαπητοί μου,

ἘΒΑΙΩΣ τὰ τρία τέταρτα τῶν ἀναγνώστων μὰς τὴν παροῦσάν μου εἰς τὴν ἐξοχὴν. Ἀφοῦ ἐτελείωσαν τὰς ἐξετάσεις των, ἀφοῦ εἶδαν τοὺς κόπου των ἀνταμιδομένους μ' ἕνα ἄριστὰ ἢ μ' ἕνα λιαν καλῶς, ἀφοῦ ἐπροξένησαν εἰς τὸν ἑαυτὸν των καὶ εἰς

τοὺς γονεῖς τῶν τῶσά μεγάλην εὐχαρίστησιν, ἀπῆλθον τώρα διὰ νὰ ἠσυχάσων, ἄλλος εἰς τὴν δροσδουστον παραλίαν του, ἄλλος εἰς τὸ αὐροχαρὲς βουνόν του, ἄλλος εἰς τὴν πρασίνην πεδιάδα του, — καὶ ἄλλος εἰς τὴν θάλασσαν, εἰς τὴν παραλίαν, εἰς τὸ βουνόν, εἰς τὴν πεδιάδα, ὅλα μαζί, διότι αὐτοὺς, εὐτυχέστερος, δὲν στέκεται πολὺ εἰς ἕνα μέρος, ἀλλὰ διέρχεται τὸ καλοκαίρι του ταξιδεύων.

Τί εὐτυχία ἢ ἐξοχή! Ἐνα κανὸν ἔχει: ὅτι, ὅπως κάθε εὐτυχία, διαρκεῖ ὀλίγον. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι δὲν εἶνε μεγάλη εὐτυχία. Διὰ τοῦτο βλέπομεν ὄσους παραθερίζουν εἰς ἐξοχὴν, νὰ θέλουν νὰ παρατείνουν τὴν διαμονὴν των καὶ τὴν εὐτυχίαν των ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον. Ἔργεται τὸ φθινόπωρον, ἀρχίζουν αἱ βροχαί, αἱ θύελλαι, τὸ ψῦχος πολλακις, καὶ αὐτοὶ ἀκόμη μένου. Θὰ ἤρχοντο νὰ ἠμπόρουσαν νὰ ἔμειναν καὶ τὸν χειμῶνα. Κανέν ἀπὸ τὰ θελήγητρα, τὰ ὅποια τοῖς παρέχει ἡ πόλις, δὲν εἶνε ἱκανὸν νὰντικαταστήσῃ ἐν μόνον θελήγητρον τῆς ἐξοχῆς. Κ' ἔχουν δίκαιον νὰ σκέπτονται οὕτω. Διότι ἐπὶ τέλους τί εἶνε τὰ θελήγητρα τοῦ πόλεως, αὐτὰ τὰ κολυμνήτα δῶρα τοῦ πολιτισμοῦ; Τεχνηταὶ καὶ ψευδεῖς ἀπομιμήσεις τῶν θελήγητρων τῆς φύσεως!

Ποῖον γλύκισμα, ποῖον παγωτὸν τοῦ πλέον φημισμένου ζαχαροπλαστείου, ἀξίζει ὅσον ἐν ὀπωρικῶν ὄριμον καὶ δροσερόν, δροσόμενον ἀπὸ τὸ δένδρον του! Ποῖα ὀρχήστρα, ποῖον ὄσμα εἰμπορεῖ νὰ παραβλήθῃ μὲ τὴν μουσικὴν μὰς πρῶτης συναυλίας πτηγῶν ἢ μίᾳ νυκτερινῆς μονωδίας ἀηδόνος! Τί ἀξίζει τὰ καλλίτερον πᾶρον τῆς πόλεως, μὲ τὸ ψεύτικόν του σπῆλαια, τὰ σιντριβάνια καὶ τὴν κανονικῶς κουρευμένην πρασι-

νάδαυ, — ἐμπρὸς εἰς τὸ δάσος τὸ ἀρχέγονον, τὸ γεμάτον μεγαλοπρέπειαν; Καὶ τοῦ τελειοτέρου θεάτρου ἢ σκηνῆς, τί εἶνε ἐμπρὸς εἰς μίαν φυσικὴν σκηνογραφίαν, ἀπὸ ἐκείνας που θαυμάζομεν εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἐξηπλωμένοι κάτω ἀπὸ ἕνα δένδρον, εἰς μαλακὸν στρώμα βρώων καὶ χλόης;

Ὡ καί, ὅσοι ἔχουν τὸ ἀτύχημα νὰ μὴν ἠμποροῦν νὰ ἐξεέλθουν τὸ θέρος ἀπὸ τὴν κάμινον τῆς πόλεως, ἄλλο δὲν κάμνουν παρὰ νὰποζητοῦν ὀλίγην ἐξοχὴν, κ' εὐχαριστοῦνται ἔστω καὶ μὲ τὰ ἴγνη τῆς, ἔστω καὶ μὲ τὰς ἀπομιμήσεις. Ἔχουν ἠλεκτροκινήτους ἀνεμιστήρας, διὰ νὰπομιμοῦνται τὰς ἀφρας τοῦ βουνοῦ. Κρουνοῦν τὸ νερόν των μὲ πάγον τεχνητόν, διὰ νὰ τοῖς ὑπεθυμίσῃ τὴν δροσερότητα τῆς πηγῆς ἢ τοῦ πηγαδιοῦ. Ἔχουν μῆσα εἰς τὴν πόλιν μικρὰς τεχνητὰς ἐξοχὰς, ὅπως τὸ Ζάππειον, ὅπου διέρχονται τὰς ὄρας τῆς ἀναπαύσεως, καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ἀτμοῦ μεταφέρονται δι' ὀλίγον εἰς τὸ Φάληρον ἢ εἰς τὴν Κηφισίαν καὶ ἐπιστρέφουν μὲ τὴν αὐταπάτην ὅτι... παρεθέρισαν εἰς τὴν πολυπόθητον ἐξοχὴν.

Τί τὰ θέλετε! Ἄν ἡ ζωὴ τῆς πόλεως εἶνε ψεύτικη, εἶνε διότι προσπαθεῖ ὅπως σὰς εἴπω, νὰπομιμηθῇ τὴν φυσικὴν ζωὴν τῆς ἐξοχῆς. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀληθινή, ἢ ὠραία ζωὴ. Μὴ λησμονήτε ὅτι οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι ἔχουσεν εἰς τὴν ἐξοχὴν—ὅλη ἢ νῆ ἤτο τότε ἐξοχή,—καὶ ὅτι αἱ πόλεις εἶνε σχετικῶς νεώτερον ἐπινοήματα. Διὰ τοῦτο ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος, μέσα εἰς τὰς πόλεις, αἰσθάνεται τὸν ἑαυτὸν τοῦ τρόπου τινὰ ὡς φυλακισμένον, ἢ δὲ χαρὰ του καὶ ἡ εὐτυχία του εἶνε ὀσάκις τοῦ διδεται εὐκαιρία νὰ δραπέτῃ ἀπὸ τὴν φυλακὴν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ νὰ ζῇ ἐλεύθερος εἰς τὸν κόσμον, δηλαδή εἰς τὴν ἐξοχὴν.

Εἰς τὴν ἐξοχὴν τῶνται αἰσθάνεται κανεὶς ὄλην του τὴν ἐλευθερίαν, καὶ ἐκεῖ μόνον εἰμπορεῖ νὰ ζῇ ὅπως θέλει. Κατάρχει τοὺς τύπους, τὰς συνηθείας, τὴν ἐθιμοταξίαν τὴν βασιανιστικὴν. Εἰμπορεῖ νὰ τρέξῃ ἀτημέλητος, ἡμίγυμος, ἔσοκούφατος, ζυπόλυτος. Τίποτε δὲν τὸν δεσμεύει, (ἂν ἐνοεῖται, ἢ ἐξοχὴ του εἶνε ἀληθινὴ ἐξοχή, καὶ ὄχι θερινὸν κέντρον, πολυάνθρωπον καὶ πολιτισμένον, δηλαδή πόλις μετμημισμένη.) Αὐτὴ ἢ ἐλευθερία δὲν εἶνε βέβαια τὸ μικρότερον θελήγητρον τῆς ἐξοχῆς. Καὶ μόνον αὐτὸ εἰμπορεῖ νὰ κάμνη τερπνὴν καὶ θελκτικὴν ἀκόμη καὶ τὴν ἐξοχὴν ἐκείνην ποῦ δὲν θὰ εἶχε ἀφθονα τὰ ἄλλα θελήγητρα,—τὰ δένδρα, τὰ δάση, τὰ νερά, τὰ πουλιά.

Βλέπω ἀπὸ τὸ παράθυρόν μου τὰ παιδιὰ τῆς γειτονίας, τὰ ὅποια ἢ ἀνυπόφορη ζέστη τῆς πόλεως ἀναγκάζει νὰ βγαίνουν εἰς τὴν αὐλὴν ἢ εἰς τὴν

δρόμον ἀκατάστατα καὶ ἀτημέλητα. Μερικὰ, ξεκαλτωτα, σύρουν μετὰ βίας παντοῦφλους. Ἔχουν βγάλῃ τὴν βλοῦζαν των καὶ φοροῦν μόνον μίαν φανέλλαν, ποῦ ἀφίνει τοῦ βραχίονος καὶ τὴν τράχηλον γυμνά. Τρέχουν καὶ παίζουν εἰς τὴν σκίαν, καὶ εἶνε τὸ σῶμα των ἰδρωμένον, καὶ τὰ μαλλιά των μουσκέδι... Ἄ, δὲν εἶνε καθόλου εὐτυχισμένα. Ἡ ἀτημέλησις των δὲν ταιριάζει εἰς τὴν πόλιν, καὶ φανερῶναι πῶθον, νοσταλγίαν ἐξοχῆς. Ἀλλ' εἶνε πτωχὰ παιδιὰ... Οἱ γονεῖς των δὲν ἔχουν τὰ μέσα νὰ τὰ στείλουν εἰς τὴν παραλίαν ἢ εἰς τὸ βουνόν... Πῶς θὰ σὰς εἴχλησαν, ἂν σας ἔβλεπαν, ἂν σας ἐφαντάζοντο μέσα εἰς τὴν εὐτυχίαν σας! Καὶ εἶνε νὰ μὴ σας ζηλεύῃ κανεὶς, ποῦ ἔχετε τὸν τρόπον νὰ περνᾶτε τοὺς φλογήρους αὐτοὺς μήνας εἰς ἕνα παράδεισον; ... Ἀλλ' ἢ εὐτυχία δὲν πρέπει νὰ σὰς κάμνη ἐγωιστάς. Ἐσῦρετε τί γίνεται εἰς ἄλλους τόπους, πλεόν πολιτισμένους ἀπὸ τὸν ἰδικόν μας; Τὰ πλουσία παιδιὰ συνεισφέρουν διὰ νὰ πηγαίνουν καὶ τὰ πτωχὰ ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὴν ἐξοχὴν. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ συμφωνήσετε: Εἶνε μία ἀπὸ τὰς ὠραιότερας εὐεργεσίας!

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.
ΕΥΓΕ, ΓΡΑΤΕΙΒΑΔΑ!

— Δῶσε μου τὰς δέκα πεντάρες μου, Πετρογιάννη, εἶπεν ἡ Μαργαρώ, καθὼς ἐπέβαιναν πρὸς τὸ μέρος τοῦ θεάτρου. Θέλω νὰ τῆς ξεδώσω ὅπως μ' ἀρέσει ἑμένα.

— Κι' ἂν τα χάσῃς, τὰ λεπτά;

— Κότταξε πρῶτα ποῦ θὰ τα βάλω...

Καὶ τοῦ ἔδειξε τὴν ἄκραν τοῦ περιφήμου μανδύλου τῆς.

Ὁ Πετρογιάννης τῆς ἔδωκε τὸ ἀσημένιο μισοφραγκο καὶ αὐτὴ τὸ ἔδεσε κόμβον εἰς τὸ κάτασπρο μανδουλάκι τῆς.

« Πρῶτὴ θέσις: λεπτά 25. Δευτέρα θέσις: λεπτά 15. Τρίττη θέσις, ὄρθοι: λεπτά 5. » ἐδιάβασεν ὁ Πετρογιάννης ἄλλην μίαν φορὰν, ἐμπρὸς εἰς τὸ πρόγραμμα.

— Ἐγὼ θὰ πάρω πρῶτὴ θέσι, εἶπεν ἡ Μαργαρώ.

— Εἶσαι στὰ καλά σου; πέντε πεντάρες μονομιάς! Δὲν θὰ σου μείνουνε παρὰ ἄλλες πέντε πεντάρες, ἐνῶ μὲ μίᾳ πεντάρᾳ μπορούμε νὰ χῶμε τὴν ἴδια διασκέδασι...
— Χάρῃς το! Ὅρθοι! πίσω ἀπὸ δ' ἄλλο, νὰ μὴ μὰς ἀφίνουν οὔτε νὰ βλέπωμε οὔτε ν' ἀκούμε... Γιὰ φαντὰ σου νὰ στέκεσαι πίσω ἀπ' τὴ Σταμάτα; ἢ νάχῃς τὸν Πετράκη ἐμπροστά σου;

ἐγὼ θέλω νὰ εἶμαι ἡ πρῶτὴ ἀπὸ τῆς πρῶτης, στὴν πρῶτὴ σειρά, κοντὰ-κοντὰ στοὺς θεατρίνους.

— Καὶ στῆς θεατρίνας; εἶπεν ὁ Πετρογιάννης, μαντεύων τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἀδελφῆς του.

— Ἐννοεῖται! δὲν θέλω νὰ χάσω οὔτε μίᾳ λέξι, οὔτε ἕνα κινήμα τούς.

— Οὔτε ἕνα βλέμμα; ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ ὁ ἀδελφός.

— Οὔτε ἕνα ἀνοιγόκλεισμα τῶν ματιῶν, ἐπρόσθεσεν ἐκείνη. Καί, ἂν δὲν θέλῃς μαζί μου, σ' ἀφίνω καὶ πηγαίνεις ὀρθὸς τρίττῃ θέσι... δηλαδή ὄχι, δὲν σ' ἀφίνω, εἶπεν ἀλλάζουσα γνώμην, θὰ εὐχαριστηθῶ λιγώτερον, ἄμα δὲν σ' ἔχω δίπλα μου. Ἐρχεσαι λοιπὸν πρῶτὴ θέσι; ἢ πρῶτος μὲ χαιδευτικὸν τόνον.

Καί, ἐπειδὴ ἐκεῖνός το ἀπεφάσιζεν ἐπὶ τέλους, ἡ Μαργαρώ ἐπροχώρησεν ἐμπρὸς. Πρῶτὴ καὶ καλλίτερη, αὐτὴ ἀπὸ ὄλο τὸ χωριό, ἀνέβη τὰ σκαλοπάτια τῆς ἐξόδου.

— Δύο πρῶτες τῶν εἰκοσιπέντε λεπτῶν, ἐφῶναξεν ἐμπρὸς εἰς ὄλον τὸν κόσμον, πρὸς τὸν ἄνθρωπον ποῦ ἐκάθητο εἰς τὴν εἰσοδόν.

Τῆς ἔδειξαν ποῦ ἦτον ἡ πρῶτὴ θέσις. Καί, καθὼς ἐκείνη ἔλυσε τὸ μανδύλι τῆς διὰ νὰ πληρώσῃ τὴν θέσιν τῆς, ὁ ἄνθρωπος τῆς εἶπε:

— Πληρόνουν μέσα, ἄμα καθήσουν...

Ἡ Μαργαρώ ἐμῆκεν εἰς ἕνα διάδρομον, κ' ἐπῆγε καὶ ἐκάθησε κατὰ μέσῃς εἰς τὴν πρῶτην σειράν, σὰν ἐπίτιμος πρόεδρος. Ἡ αἴθουσα ἤτο ἀκόμη ἐντελῶς ἀδεία.

— Ἀκούσε με, Μαργαρώ, τῆς εἶπε σιγὰ-σιγὰ ὁ ἀδελφός τῆς, ἐνῶ τὴν ἐδούρεν ἀπὸ τὸ μανίκι, τὴν στιγμὴν ποῦ ἔφθανε καὶ ἄλλος κόσμος; δὲν εἶνε ἡ θέσις ποῦ μὰς ταιριάζει, κ' ἐγὼ θὰ στενοχωρηθῶ πολὺ.

— Καὶ διατί, σὲ παρακαλῶ... Μήπως αἱ πέντε πεντάρες μου δὲν ἀξίζουν, φαίνεται, ὅσο αἱ πέντε πεντάρες τῶν ἀλλωνῶν; Ἐγὼ εἶμαι πολὺ καλά ἐδῶ, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ μείνω, καὶ μὲν.

— Καλοκαθίξει λοιπὸν ἢ μικρούλα εἰς τὸν βελουδένιον πάγκον μὲ τὰ χρυσὰ κρόστα καὶ ἀκουμβὰ καλὰ τὴν ράχιν τῆς διὰ νὰ βεβαιώσῃ τὰ δικαιώματά τῆς ἐπὶ τῆς κατοχῆς του. Συγχρόνως, ὁ ἀδελφός τῆς καθέται, σὰν στενοχωρημένος, εἰς τὴν ἄκραν τοῦ πάγκου, μὲ χαμηλωμένην τὴν μύτην, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀνασηκωμένην μυτίσαν τῆς ἀδελφῆς του, ἢ ὅποια ὄλα τὰ ἐπιθεωρεῖ ὀλόγυρὰ τῆς.

Μετ' ὀλίγον γεμίζει ἡ αἴθουσα ἀλλὰ πολλοὶ ἀλλάζουν θέσεις, διότι αἱ δευτέραι θέσεις δὲν εἶνε ἀνακατακτά καὶ αἱ τρίται ἀκόμη ὀλιγώτερον. Καὶ ἀπὸ αὐτὸ ὁ θίασος εὐρίσκει ὄφελος ἰδοῦ διατί ἀπληρόνουν μέσα, ἄμα καθήσουν.»

— Κυρίες και κύριοι!... η δεσποινίς Γρατσιέλλα θα περάσει από τας θέσεις σας να εισπράξει τα εισιτήρια! λέγει ένας θεατρίνος, τον όποιον αναγνωρίζει άμεσα ο Πετρογιάννης ως τον πρό δλίγου ευεργέτην του.

« Καλοκαίξει λοιπόν η μικρούλα... » (Σελ. 251, στήλ. γ.)

Άμεσα ένεφανίσθη η μικρούλα χορεύτρια. Έκρατούσε με τó ένα χέρι ένα σακκούλακι τριανταφυλλί και με τó άλλο κάτι χαρτονάκια με αριθμούς επάνω. Όταν έφθασεν εις την αίθουσαν, η δεσποινίς Γρατσιέλλα έρριψε προσεκτικά τά βλέμματά της προς την τρίτην θέσιν, έκύτταξε καλά όλους τους θεατάς, και, φαίνεται, δεν είδεν εκεί αυτούς που έζητούσε, διότι με περίλυπον ύφος διηυδύθη προς την πρώτην θέσιν ν' αρχίση την εισπραξίν.

Τó πρώτο χέρι, τó όποιον της έτειναν ένα νόμισμα, ήτο τó χέρι της Μαργαρώς η μικρή χορεύτρια της έχαμογέλασε γλυκά, έπηρε γρήγορα-γρήγορα τó νόμισμα διά νά δείξη τάχα ότι τó εισπράττει, και με ταχυδακτυλογικήν επιτηδειότητα τó έβαλε κάλιν εις την παλάμην της Μαργαρώς ατενίζουσα αύτην μέσα στα μάτια έπειτα της ενεχείρησεν ένα χαρτονάκι και έπρόσθεσεν:

— Ευχαριστώ.
 «Όλα αυτά έγιναν τόσο γρήγορα, ώστε κανείς, ούτε ο Πετρογιάννης δεν είδε τίποτε δι' αυτό έδωκε τó νόμισμά του και αυτός διά νά πληρώση την θέσιν του.

— Είνε πληρωμένη, τού είπεν η χορεύτρια, ενώ τού ενεχείριζε τó χαρτονάκι του.
 Και τού έδειξε την Μαργαρώ, διά νά δηλώση τάχα ότι αυτή είχε πληρώσει και διά τους δύο.

Η Μαργαρώ έρριψε προς την χορεύτριαν έν βλέμμα, τó όποιον εξέφρα-

ζεν έλλην την ευγνωμοσύνην της, η όποια έπρεπε νά μείνη κρυφή, να έσπρωξε με τον άγκώνα της τον αδελφόν της.

— Έκατάλαβες, Πετρογιάννη; τού είπε με σιγαλήν φωνήν.

— Έκατάλαβα. ... Έίδα πώς σου έκαμε ένα φιλικό νευματάκι.

— Όχι, δεν είν' αυτό... δηλαδή... αυτό ήτανε, και κάτι άλλο μαζί. Θα σου τó εξηγήσω μά, σουτ... όχι τώρα!

Όταν η μικρή χορεύτρια έτελείωσε τον ύδρον της διά την εισπραξίν, η αύλαία έσηκώθη και η παράστας ήρχισε.

Δέν έπαιξαν τον Κομπορεβιθούλην. Είχαν άλλάξη τó πρόγραμμα, κ' έπαιξαν την Κοκκινουσκούφίτσα, όπου δεν έμφανίζεται Δράκος, αλλά ένας Λύκος επάνω εις την σκηνήν. Και φυσικά

η μικρούλα χορεύτρια ήτο η Κοκκινουσκούφίτσα. Αλήθεια, τί ευμόρφη που ήτο με την κοντή φουστίτσα της, που είχε χρώμα παπαρούνας! Τó σκουφάκι της, κόκκινο επίσης, βαλμένο στραβά στο πλάγι, άφινε νά ξεχειλιζούν όλόγυρά του σαν φουτερό στεφανί τά σγουρά μαλλάκια της, και πίσω μακρές πλεξούδες, που έπεφταν έως την μέσην της. Η Γρατσιέλλα ήτο χαριτωμένη!

Όταν παρουσιάσθη εις την σκηνήν με αύτην την στολήν, και πριν προσέρη μίαν και μόνην λέξιν, τά χειροκροτήματα άντήχησαν. Αυτή ήτο η ανταμοιβή της διά τά ώραία γυμνάσματα, τά όποια είχε εκτελέσει με τόσον χαρίν τó πρωί, καθώς και ενθάρρυνσι δι' όσα έπρόκειτο νά γίνουν κατόπιν.

Έδέχθη τας έπευφημίας των θεατών με πολλήν άνεσιν και άφέλειαν, σαν νά ήτο πρό κολού συνηθισμένη εις αύτην την ένδειξιν της συμπαισίας. Έχαίρεται πρώτα με την κεφαλήν, και έπειτα, επειδή τά χειροκροτήματα δεν έπαυαν, έκλινε βαθώς προς την γήν, διά νά κάμη την μεγάλην ύπόκλισιν έκρατούσε με τó ένα της χέρι τó καλαθάκι με τó σκέπασμα, όπου περιείχοντο τó βαζάκι με τó βούτυρο και η γαλέττα τού παραμυθίου, και με τó άλλο χέρι τó φουστάνι της, τó όποιον

έτένονεν άνοιχτά, καθώς ύπεκλίνετο. «Όλα αυτά έγιναν τόσο νόστιμα, και η Κοκκινουσκούφίτσα ήτο τόσο ευμορφο κοριτσάκι, ώστε από την πρώτην στιγμήν κατέκτησε τó ακροατήριον. Και, μ' όλον που ήτο άνυπάκουο κοριτσάκι... εις τó δράμα. ... όταν άφισε χάρω καταμεσης στο δάσος τó χαρτί, όπου ήτο τυλιγμένη η γαλέττα και τó βάζο με τó βούτυρο, διά νά κόψη λουλουδάκια, κανείς δεν έθύμωσε μαζί της. Και όταν ήρχισε νά κυνηγά τες πεταλούδες και νά τραγουδή με την γλυκειά φωνούλα της:

Θά πιάσω την πεταλούδιτσα,
 Που είν' άμορφη, δίχως κεντρί...
 πάλιν της εφώναζαν εύγε!

Τήν έδλεπαν, τόσον νόστιμην, τόσον χαριτωμένην, ώστε έλεγαν: «Τί κριμα, νά πάη έτσι νά την χάψη ο λύκος!...»

Ευτυχώς διά τó ακροατήριον, ο κακός λύκος δεν έβγήκε παρά μόνον εις τά παρασκηνία, χωρίς νά φανή καθόλου, και όταν τó κυνήγι του έπέστρεψε πάλιν εις την σκηνήν, ήτο τόσον δροσάτο και νόστιμον, όσον και πριν νά τó χάψη η μούρη του. Δι' αυτό, όταν η Γρατσιέλλα επανήλθε διά ν' απαντήση εις τά χειροκροτήματα και τά βροντώδη «εύγε» τού ακροατηρίου, όλοι ήσθάνθησαν ανακούφισιν, που δεν είχε ούτε μίαν τσουγκριά. Τρεις φορές την έχαμαν νά έμφανισθή, και κάθε φοράν δυνατώτερα την χειροκροτούσαν. Την τρίτην φοράν μάλιατα έχι μόνον με τά χέρια, αλλά και με τά πόδια, με τά μπαμπούγια, με τες χονδρές χωριάτικες μαγκούρες των, με τά κασκέττα των

« Τó επέταξεν εις την αίθουσαν. » (Σελ. 253, στήλ. α.)

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α.Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

«Υστερ' από τους Ποδηλατο-Άγγελιαφόρους, νά, έρχεται μία ίλη έλαφρου Ίππικου. που δυομάζεται Τρία-Μηδέν-Τρία.

Η ίλη αυτή, όπως φανερόνει και τόνομά της, αποτελείται από τριακόσιους τρεις άνδρας (αρ. 303), δηλαδή από τριακοσίους στρατηγούς, ένα ίλαρχον και δύο άπλους στρατιώτας!

Καβαλικεύουν όλοι τους κάτι παράξενα ζωντανά, που δεν είνε ούτε άλογα ούτε μουλάρια.

Ίδητέ τα εις την εικόνα και ειπήτέ μου άν τά γνωρίζετε. «Όχι... Έχετε δίκη. Δεν είδατε ποτέ σας τέτοια ζώα: Είνε δυναγροί!

Άλλην φοράν εκαβαλίκευαν άλογα αληθινά άλογα, τριακόσια τρία τόν αριθμόν που τά είχε αγοράση ο Βασιλεύς — μεταχειρισμένα και αυτά σαν τά ποδήλατα, — εις τó Παρίσι. Μίαν ήμέραν όμως συνέβη

κάποιο έπεισόδιον. Εις μίαν βασιλικήν πομπήν, τά παρισιάνικα άλογα, που πρώτη φορά 'στη ζωή των έδλεπαν τóσους Άραπάδες μαζί και κανένα Άσπρον, έτρόμαζαν, έξαφνιάσθησαν, και έρριξαν κάτω τους μισούς στρατηγούς, ίσα ίσα την στιγμή που η ίλη έπερνούσεν εμπρός άπό τόν Βασιλέα!

Ο Κουκουμπιμπής έθύμωσε υπερβολικά, έκάλεσε άμεσα τον Πρωθυπουργόν του και τού είπε δι, άν σε βασιλική πομπή ξαναπέση κανείς από άλογο, θά τού πάρη τó κεφάλι. (Όχι τού άλόγου, αλλά τού Πρωθυπουργού!)

Έτσι ο Πρωθυπουργός έσοφίσθη νάντικαταστήση τά ήμερα άλογα με άγρίους και άδαμάστους δνάγρους.

Όα μου πήτε: Και πώς; τώρα δεν πέφτουν πιά οι στρατηγοί; Πέφτουν και παραπέφτουν μάλιστα! Άλλά με τή διαφορά ότι τó κεφάλι τού κ. Πρωθυπουργού δεν κινδυνεύει, γιατί τó πέσιμο δεν γίνεται από άλογο, άλλ από δναγρο. Ο Βασιλεύς είχεν ειπή νά μην ξαναπέση κανείς από άλογο, δεν είπε όμως νά μην πέση και από δναγρο!

Και η πομπή έξακολουθεί νά περνά...

που έπατούσαν εις τόν άέρα, και έπειτα με την φωνήν.

Τήν εφώναζαν έξω, της εφώναζαν μπής, και άλλην μίαν φοράν μπής. Την τελευταίαν φοράν, η Κοκκινουσκούφίτσα, αφού έχαιρέτισεν, έχαιρέτισεν, αφού έφυγε και ήλθε τóσας φορές διά νά κάμη την μεγάλην ύπόκλισιν. ... αφού έστειλε φιλήματα με τó ένα χέρι, κατόπιν με τó άλλο, και έπειτα και με τά δύο χέρια μαζί!... η Κοκκινουσκούφίτσα, η όποια πρώτην φοράν έδλεπε αυτόν τον θρίαμβον, δεν ήξευρε τί νά κάμη, τί νά σοφισθή, διά νά εύχαριστήση. Είχε φθάση εις τó ύψιστον σημείον της συγκλησεως, διότι πρό πάντων έβλεπεν εμπρός της, δύο βήματα μακράν, εις την πρώτην σειράν, την Μαργαρώ, που χειροκροτούσε μανιωδώς. Έξαφνα μία ιδέα ήλθεν εις την έξυπνην θεατρίναν. Ήσθάνθη τó κόκκινο σκουφάκι της επάνω στο κεφάλι της, ότι από τας τóσας κινήσεις, επήγαινε νά πέση. Έσήκωσε τó χέρι της, αλλά, αντί νά τó στερεώση εις τά μαλλιά της, τó απέσπασε με όρμην, και, με ένα τελευταίον χαιρετισμόν προς τó ακροατήριον, τó επέταξεν εις την αίθουσαν προς τó μέρος της Μαργαρώς και τότε, εξαφανίσθη εις τά παρασκηνία.

Η Μαργαρώ ήρπασε τó σκουφάκι, αλλά όχι χωρίς κόπον. Έχειριάσθη νά την βοηθήση και ο Πετρογιάννης νά της κάμη ιδίως με τά χέρια του όχυνάωτά τήν χειροκροτούσαν. Την τρίτην φοράν μάλιατα έχι μόνον με τά χέρια, αλλά και με τά πόδια, με τά μπαμπούγια, με τες χονδρές χωριάτικες μαγκούρες των, με τά κασκέττα των

Όταν οι παραστάσεις έτελείωσαν, άνεχώρησαν όλοι καταμαγευμένοι με όσα είδαν και ήκουσαν εις την πλατεϊαν, έπλεκαν τó εγκώμιον της δεσποινίδος Γρατσιέλλας, και η Μαργαρώ ήκουσε την Κυρίαν Δημαρχίαν που έλεγε προς την Κυρίαν Παρεδρίναν ότι δεν είχε διασκιάση τόσον ώραία ούτε εις την Όπεραν των Παρισίων.

Ήσαν και κτηματíαι και γεωργοί, οι όποιοι, μ' όλα τά γεράματά των, έλεγαν ότι επέρασαν εκεί πολú εύχάριστα την άραν των. Και έπειτα ήσαν εκεί πλήθος τά παιδιά, σχεδόν όλα όσα επήγαιναν εις τó σχολείον τού Δουβρίνου, τά όποια έμειναν εκεί έξω από τó θέατρον, με τά μάτια των καρφωμένα προς την εξέδραν, χωρίς νά παραδέχωνται νά γυρίσουν άλλου. Ήσαν με τó σώμα των εις την πλατεϊαν, αλλά με τó πνεύμα των πραγματικώς έύρίσκοντο ακόμην μέσα εις τó θέατρον. Δεν έύρισκαν λέξεις διά νά εκφράσουν τον θαυμασμόν των και τά περισσότερα έστέκοντο άφωνα. Ο έκστατικός εκείνος θαυμασμός ήτο τó εύγλωττότερον εγκώμιον διά την παράστασιν.

(Έπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

(Έπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΑ ΠΕΝΤΕ ΠΡΟΒΑΤΑ

[Παραμύθι.]

Μία φορά κ' έναν καιρό, εις την Μαγεμένη Χώρα, ήταν ένας μικρός βοσκός, Ἀγγελῆς τὸ ὄνομά του, κ' ἔβασκε τὰ πρόβατα τοῦ βασιλέα.

Δὲν ἦταν δύσκολο νὰ τα βόσκη, γιατί τὰ πρόβατα δὲν ἦσαν παρά μονάχα πέντε.

Πρέπει ὅμως νὰ ξέρετε ὅτι αὐτὰ τὰ πέντε πρόβατα δὲν ἦσαν πρόβατα κοινὰ ἦσαν βασιλόπουλα καὶ βασιλοπούλες, ποὺ εἶχε μαζί των πόλεμο ἐκεῖνος ὁ βασιλέας, καὶ μιὰ μάγισσα κακὴ, γιὰ νὰ τον ὑπογράωσῃ, τὰ εἶχε μεταμορφώσῃ καὶ τὰ εἶχε κἀνὴ πρόβατα.

Τὰ μάγια τῆς ὄμως θὰ ἐλύοντο, καὶ τὰ βασιλόπουλα θὰ ἐπαίρναν πάλιν τὴν ἀνθρώπινην μορφήν των, ἅμα τὰ ἄφιναν νὰ πᾶνε καὶ νὰ φάγουν ἀπὸ ἕνα χόρτο φυτρωμένο εἰς ἕνα μέρος τοῦ δάσους, — χόρτο πολὺ θαυματουργό, σὰν τὸ ἀθάνατο νερό.

Δι' αὐτὸ ὁ βασιλέας, δταν ἐπαράδωκε τὰ πρόβατα στὸν Ἀγγελῆ, τὸν ἐφώναξε καὶ του εἶπε :

— Κότταξε καλά, μὴν τύχη καὶ πᾶς τὰ πρόβατα νὰ τα βόσκησῃς κοντὰ στὴν πέτρα τὴν μαδιά, ὅπου φυτρώνει τὸ χόρτο τὸ θαυματουργό, γιατί εὐθὺς θὰ εἶς νὰ πάρουν τὴν ἀνθρώπινην μορφήν των.

Ἄν τυχὸν καὶ ἀμελήσῃς, καὶ κἀνης τέτοιο σφάλμα, τὴν πρώτην φορά θὰ σου κόψω τὸ ἕνα πόδι, τὴν δευτέρῃ τὸ ἕνα χεῖρ, τὴν τρίτῃ τὸ ἄλλο πόδι, ἔπειτα τὸ ἄλλο χεῖρ, καὶ ὕστερα, εἰς τὸ τελευταῖον, ἐπειδὴ δὲν θάγῃς πλέον οὔτε χεῖρα οὔτε πόδια νὰ σου κόψω, θὰ βάλω νὰ σου κόψουν τὸ κεφάλι!

Ὁ Ἀγγελῆς ἐγνώριζε πολὺ καλά πῶς δὲν ἐχωράτεσε ὁ βασιλέας, κ' εἶχε τὰ μάτια τέσσαρα στὰ πέντε πρόβατα.

Φαντάζεσθε ὅμως καὶ πόσῃ μανίαν εἶχαν τὰ πρόβατα νὰ πᾶνε νὰ βόσκουν τὸ χόρτο ποὺ ἐφύτρωνε κοντὰ στὴν πέτρα τὴν μαδιά, καὶ, ἐπειδὴ, ἂν καὶ ἐφαίνοντο σὰν ζῶα, εἶχαν ὅμως πάντοτε μυαλὸ καὶ λογικὸ, ἔκαμναν ὅ,τι κ' ἂν ἤμποροῦσαν νὰ ἐξφύγουν τοῦ Ἀγγελῆ.

Καὶ συνέβη ἕνα βράδυ, νὰ λείπῃ ἀπὸ τὸ μέτρημα ἕνα πρόβατο, καὶ τότε ἔκοψαν οἱ στρατιῶτες τὸ ἕνα πόδι τοῦ Ἀγγελῆ, καὶ ὁ Ἀγγελῆς ἦτον ἀπαρηγόρητος, γιατί ἔμεινε κουτσόπόδης, ἂν καὶ τοῦ βάλανε ἕνα ὠραῖο ξυλένιο πόδι.

Ἐπέρασαν τρεῖς μῆνες, καὶ ὁ Ἀγγελῆς δὲν ἦτο μόνον κουτσόπόδης, ἔγινε καὶ κουλοχέρης.

Τέλος πάντων, δὲν ἐπέρασε οὔτε χρόνος οὐδὲ ἀφ' ἑτοῦ ὁ Ἀγγελῆς εἶχε διορθωθῆ εἰς τὸ ἀξιωμα τοῦ βασιλικοῦ βοσκῆ, καὶ τὸ κοπάδι του ἔμεινε μ' ἕνα μονάχα πρόβατο, καὶ ὁ καλεμένος ὁ Ἀγγελῆς δὲν εἶχε οὔτε χεῖρα οὔτε πόδια.

Ἐπρεπε νὰ τον ἐβλέπατε, τὸν κακόμοιρο, μέσα στὸ ἀμαξάκι του, μὲ δυὸ γάντζους δεμένους στὰ ἄδεια του μανίκια, πῶς ὠδηγοῦσε στὴ βοσκὴ τὸ ἕνα καὶ μοναχὸ του πρόβατο, καὶ ἦταν λυπημένος καὶ καταλυπημένος.

Αὐτὸ ὅμως τὸ πρόβατο, δὲν θὰ του ἐφευγε ποτὲ τὸ εἶχε δεμένο ἀπ' τὸ λαιμὸ μ' ἕνα σχοινὶ πολὺ χοντρὸ, καὶ το ἐτραβοῦσε πάντοτε μαζί του, καὶ ποτὲ δὲν το ἄφινε νὰ φύγῃ ἀπὸ κοντὰ του. Ἄν το ἄφινε νὰ φύγῃ, πᾶσι τὸ κεφάλι του!

Ἐνα βράδυ, καθὼς εὐρίσκοντο οἱ δυὸ των, τὸ πρόβατο καὶ ὁ Ἀγγελῆς, εἰς τὸ λειβάδι κοντὰ ἀπὸ δάσος, γυρίζει ἐξάφνου τὸ πρόβατο καὶ λέγει τοῦ βοσκῆ τοῦ :

— Ἀκουσε, μικρὲ βοσκέ, πότε πιά θὰ βαρεθῆς νὰ με φυλάγῃς τόσο πολὺ; Δὲν θὰ μ' ἀφίσῃς μιὰ φορά νὰ πᾶω νὰ βόσκῃω κ' ἐγὼ ἀπὸ τὸ χόρτο ποὺ φυτρώνει κοντὰ στὴν μαδιά πέτρα, καὶ νὰ φύγω κ' ἐγὼ σὰν τὰ ἄλλα τέσσαρα;

— Κάνεις, βλέπω, τὸν ἐξυπνο, προβατάκι μου, εἶπεν ὁ Ἀγγελῆς δὲν το ξέρετε τὸ λοιπὸν, πῶς ἂν σ' ἀφίσω καὶ ξαναγίνῃς ὅπως ἦσουν πρώτα, θὰ μου κόψουν τὸν λαιμὸ;

— Καὶ τί θὰ πάθῃς, ἂν σοῦ τον κόψουν; Ἐσὺ δὲν ἔχεις τώρα πιά οὔτε χεῖρα οὔτε πόδια; καὶ εἶσαι καταδικασμένος νὰ με φυλάγῃς ἀργυρνος, ἀπὸ τὸν φόβο μὴ σου φύγω. Εἶνε ζωὴ αὐτὴ; Ἐνὼ ἐγὼ, ἅμα φάγω ἀπὸ ἐκείνο τὸ χορτάρι, θὰ ξαναγίνω ἡ ὁμορφὴ βασιλοπούλα, ποὺ ἤμουν πρώτα, καὶ θὰ γυρίσω στὸ παλάτι τοῦ πατέρα μου, καὶ θὰ εἶμαι εὐχαριστημένη. Ἐσὺ, ἴσως πεθάνῃς, μὰ θὰ πεθάνῃς μὲ τὴν παρηγορία πῶς ἔκαμες μιὰ καλωσύνη.

Ὁ Ἀγγελῆς δὲν ἀπεκρίθη τίποτε σ' αὐτὰ τὰ λόγια ἐκάθισε κ' ἐσυλλογίζεταν, κ' ἔλεγεν ἀπὸ μέσα του ὅτι τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς, τὸ πρόβατο εἶχε δικη.

Καὶ, ἐπειδὴ ἦτον πονόφυχος βοσκός: — Ἐλα, εἶπεν ἐπὶ τέλους ἔλα, πᾶμε νὰ βόσκῃς ἀπὸ τὸ χόρτο ποὺ φυτρώνει κοντὰ στὴν πέτρα τὴν μαδιά.

Κ' ἐπήγαν μαζί κ' οἱ δυὸ στὴν πέτρα, ποὺ ἦτον ἐκεῖ πολὺ κοντὰ.

Ἄμα τὸ πρόβατο ἐβίσκεσε ἕνα δυὸ φυλλαράκια ἀπὸ τὸ μαγικὸ βοτάνι, ἀμέσως ἀλλάξε μορφή κ' ἔγινε μιὰ ὠραία κόρη, μὲ φόρεμα ἀργυροῦφαντο καὶ μὲ ὀλόξανθα μαλλιά.

— Εὐχαριστῶ, Ἀγγελῆ, τοῦ εἶπεν, ἐνὼ ὁ βοσκός, μὲ μάτια θαμπωμένα, ἔχασκεν ἐμπρὸς ἀπὸ τὸν θαυμασμό. Ἡ καλωσύνη σου θὰ πληρωθῇ, γιατί κ' ἐγὼ εἶμαι νεράιδα καὶ γνωρίζω μαγικά.

Τὸν ἄγγιξε μὲ τὸ ραβδάκι τῆς, καὶ

εὐθὺς ὁ Ἀγγελῆς εὐρέθη μὲ γερὰ τὰ χεῖρα καὶ τὰ πόδια, εὐμορφος μικρὸς βοσκός, ὅπως ἦταν καὶ προτῆτερα.

Κ' ἦλθε τότε ἕνα ἀμάξι, ποὺ ἰδίσσερναν χρυσαστοί, χωρὶς νὰ φανῇ ἀπὸ ποῦ ἦλθε: ὁ Ἀγγελῆς καὶ ἡ νεράιδα ἐκάθησαν εἰς τὸ ἀμάξι, καὶ ἔφυγαν καὶ πᾶνε...

Δὲν ξέρω τί εἶπε κ' ἔκαμε ὁ βασιλέας ὁ κακός, ἅμα δὲν ξαναεἶδε οὔτε τὸ πρόβατο οὔτε τὸν βοσκὸν τοῦ γνωρίζω ὅμως πῶς ὁ Ἀγγελῆς ἐπῆρε τὴ βασιλοπούλα, κ' ἔγινε γάμος καὶ χαρὰ, κ' ἔζησαν αὐτοὶ καλά, — κ' ἐμεῖς καλλιτέρα.

ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΥΝΟΣ

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Ἔχετε τὴν περιέργειαν νὰ μάθετε πόσον ζυγίζει ἕν δεσκατομύριον; — Ἄν το θέλετε αὐτὸ τὸ δεσκατομύριον εἰς φράγκα χρυσά, θὰ ζυγίξῃ 322,580 χιλιόγραμμα, καὶ διὰ νὰ το μεταφέρετε, θὰ σᾶς χρειασθοῦν δὲ βγαῖνια, κατέχοντα μήκος 400 μέτρων εἰς τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν ἂν το θέλετε εἰς φράγκα ἀσημένια, τὸ δεσκατομύριόν σας θὰ ζυγίξῃ πέντε περίπου ἑκατομύρια χιλιόγραμμα, καὶ, ἂν τὸ μεταφέρετε τότε εἰς σῆμα διαμέτρου 4 χιλιοστών, θὰ δυνηθῆτε νὰ τυλιξτε μὲ αὐτὸ τὴν γῆν μας.

Εἰς τὴν Χάγην τῆς Ὁλλανδίας ἔγινε τὴν ἄλλην φορὰν, μετὰξὺ παιδιῶν δέκα ἕως δεκαπέντε ἔτων, συναγωνισμὸς μαρφασμάτων. Τὸ βραβεῖον ἐδόθη εἰς ἕνα ἀγύρι δεκατριῶν ἔτων, τὸ ποῖον ἔκαμε τὸν ἀτχημικτὸν μαρφασμοῦ. Ὁ βραβευθεὶς ὀνομάζεται Κάρλος Βάισσερ, καὶ τὸ περίεργον εἶνε ὅτι δὲν εἶνε ἐκ φύσεως κακόλου ἀσχημος. Ἄν ὅμως ἐξακολουθήσῃ νὰ κἀμῃ τὸσον ἀσχημὸς μαρφασμός, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι μίαν ἡμέραν θ' ἀσχημίσῃ.

Τοιοῦτου εἶδους συναγωνισμοὺς ἔκαμναν πολὺ συχνὰ κατὰ τὸν μεσαιῶνα οἱ Γάλλοι εἰς τὰς πανηγύρεις των.

Ὁ Φεβρουάριος τοῦ 1865, κατὰ τὸ δυτικὸν ἡμερολόγιον, ἦτο καὶ θὰ εἶνε μοναδικὸς εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου. Δὲν εἶχε πανσέληνον. Ὁ Ἰανουάριος καὶ ὁ Μάρτιος εἶχαν καὶ οἱ δυὸ ἀπὸ δυὸ πανσελήνου, ἀλλὰ ὁ Φεβρουάριος καμῖναν. Φαντάζεσθε πόσον σπάνιον εἶνε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; Δὲν εἶπε συμβῆ, λέγουν οἱ ἀστρονόμοι, ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς δημιουργίας. Καὶ δὲν θὰ συμβῆ, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν ἰδίων ἀστρονόμων, πλὴν πέρασων—πόσα νομίζετε; — 2,500,000 χρόνε! Δὲν ἦτο λοιπὸν μοναδικὸς ἐκεῖνος ὁ κουτσὸ-Φλέβαρος;

Τὰ πρόβατα δὲ, ἔχουν δόντια εἰς τὴν ἄνω σιαγόνα. Εἰς μερικὰ μέρη τῆς γῆς εἶνε πρόβατα, ποὺ ἔχουν σχεδὸν δλον τὸ πάχος των εἰς τὴν οὐραν των, — ὅπως τὰ λεγόμενα Καραμάνικα τῆς Ἀνατολῆς. Καταντᾷ μάλιστα νὰ εἶνε τῶσον τὸ βα-

ρος τῆς οὐρᾶς, ὥστε διὰ νὰ περιπατῇ τὸ πρόβατον, οἱ ποιμένες τὴν δένουν ἐπάνω εἰς ἕνα ἀμαξάκι ἀπὸ μίαν σκνίδα καὶ δύο τροχοῦς, τὴν ὁποῖαν σῦρει ὀπίσω του τὸ πρόβατον δταν περιπατῇ. Τὸ πάχος τῆς οὐρᾶς εἶνε πολὺ γλυκὺ καὶ ἀπαλόν, καὶ εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη τὸ μεταχειρίζονται ἀντὶ βοτύρου.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Τάκης ἔμαθε πρὸ ὀλίγου τὰ κλάσματα.

Προχθές, εἰς τὴν ἐσχόνη, βλέπων ἕνα κύριον παχυν καὶ μεγαλόσωμον, νὰ κάθηται ἐπὶ μικροτάτου ἑναρίου, φωνάζει πρὸς τὸν ἀδελφόν του :

— Νίκο, ὅα νὰ βγάλουμε ἀπὸ τοῦτο τὸ νόθον κ' ἄσπρα τὰς ἀκεραίας μονάδας!

*Ἐπιτομή ἀπὸ τῆς "Ἀσκησῆς Παιδαγωγίας"

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλοῦνεν ἀμέσως τὴν νίαν των διούκουν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, συναποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταϊνίας.

ΑΔΕΛΦΟΤΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ»

ΕΥΧΕΤΑΣΙΕΣ ΚΑΙ ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΠΤΟΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

36. — Ἡ Κατοικία ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ([3E] διὰ τὴν ὠραιότεν ἐπιστολήν.) μοῦ συνιστᾷ μίαν πτωχὴν κόρην, ἡ ὁποία ἔχει μεγάλον πόδον νὰ γίνῃ συνδρομητρία μου.

37. — Ἐπίσης καὶ ὁ Νικόλαος Καραβᾶς ἀπὸ τὴν Χίον (μὰ διατὶ δὲν σημειοῦν καὶ τὸ ψευδώνυμόν του; πῶς νὰ του δημοσιεύσω προτάσεις Μικρῶν Μυστικῶν;) μοῦ συνιστᾷ ἕνα λαμπρὸν ἀλλὰ πτωχὸν μαθητὴν τοῦ ἐκεί Γυμνασίου, ὁ ὁποῖος ἔχει τὸν ἴδιον πόδον.

Ἐπίσης μοῦ χαίρει εἰς τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα τῶν εὐπόρων φίλων μου, θὰ ἐγγράφωιν γρηγορὰ καὶ οἱ δυο. (Συνδρομὴ ἐξωτερικοῦ, φρ. 8 ἢ 10.)

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα πολυἀρεμοὶ μοῦ ἀναγγέλλουν ὅτι ἤρταυσαν εἰς τὰς ἐξετάσεις. Δὲν εἶπαρθε νὰ τοὺς συγχαρῶ ἕνα-ἕνα καὶ τοὺς συγχαίρω ὅλους μαζί, εὐχόμενῃ τὴν ἴδιαν λαμπρὰν ἐπιτυχίαν νὰ ἔχουν πάντοτε!

Τὸ ξησπάθωμα προσδύει! Ἄλλως τε, ὡς εἶπα, εἶνε κατὰλληλος καὶ ἡ ἐποχὴ; διακοπαὶ μαθημάτων, ἐναρξὶς ἐκαμνίας, νέα μυθιστορήματα, ταξίδια, συναντήσεις, γνωριμαὶ κτλ. Ἀριετοὶ νέοι συνδρομηταί ἔγιναν αὐτὰς τὰς ἡμέρας, κ' ἐλάττω νὰ γίνων πολλοί.

Νὰ κ' ἕνα τετράστιχον, σχετικὸν μὲ τὸ ξησπάθωμα, ποὺ μοῦ ἔστειλεν ἡ κακὴ μου Κερουάρα Ἀρακιάς ([3E] διὰ τὴν παιδοτάτην ἐπιστολήν.)

Μὲ πολὺ μεγάλον κόπο, Διαπλάσθη μου χρυσά, Προσπάθω μὲ κάθε τῶπο, Νὰ νικήσω... εἰς τὸ σπαθί!

Γλαῦξ τῆς Ἀθῆνας [EE], μοῦ ἤρσε πολὺ ἡ γελοιογραφικὴ καὶ συμβολικὴ παράστασις τῶν ἐξετάσεων, καθὼς καὶ ἡ τελευταία ἐπιστολή σου μὲ τὸ ἐπισηδόν.

Ὅσον νὰ ἤθελα, αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν θὰ ἠμποροῦσα νὰ ἀποδημοσιεύσω τὴν ἐπιστολήν τοῦ Κίτρινον Ντόμινον! Ναι μὲν ἀποπέλειται ἀπὸ ὀλίγας λέξεις — χρονολογία, προφητείας, ὑπογραφή, — ἀλλ' αἱ λέξεις αὐταὶ ἀπατελοῦνται ὄψ ἀπὸ θαυμαστικά!!! — Εἰς τὸ τέλος, ἀπὸ

ἐν μικρὸν ὑστερόγραφον, μαυθῶν ὅτι εἰ αἰτίας τῆς ζήτησος καὶ τοῦ βραβεῖου, τὸ Κίτρινον Ντόμινο τὰ εἶχε χαμένα!!!

Ἀλήθεια, τὸ διηγήματὸν τοῦ ὑπερήρουν εἰς τὸν κύκλον μας. Τὸ "Ἐπερ Παυρίδος [3E] π: χ: τὸ ὁποῖον παρετήρησα ὅτι ἔχει πάντοτε τὰς εἰς κριτικῶν, ἐκτετατικῶν τὴν εὐφυίαν καὶ τὴν γύψωσαν τοῦ διηγήματος καὶ λέγει ὅτι "ὁμολογοῦμένως δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπερβῆσθῃ ὅπ' οὐδενὸς ἄλλου τῶν διαγωνιζομένων." — Ὁ "Ἀριετος Γελοιοποιός ([3E] νὰ τὴν ἐξυπνοτάτην ἐπιστολήν του.) μοῦ γράφει ὅτι πρὶν διαβάσῃ τὸ βραβεῖον διηγήματ, τῶσον ἐπουρηκίον διὰ τὸ βραβεῖον τοῦ Κίτρινον Ντόμινον, ποῦ ἂν τὸ εἶχεν ἐμπρὸς του θὰ τὸ ἔδερνε. Ἀφοῦ τὸ ἐδιάβασε ὅμως, ἤθελε νὰ τὸ ἔχῃ ἐμπρὸς του διὰ τὸ τὸ φιλῆσθ. — μὴ ὑποπτεῖται, φαίνεται, ὅτι τὸ Κίτρινον Ντόμινο εἰμπορεῖ νὰ εἶνε, καὶ κορίτσι.

— Ἄλλ' ἡ ὑπεροχὴ τοῦ βραβευμένου. ἔργον κινεῖ καὶ τὴν ὠραίαν μετροφοσῶν τῶν ἄλλων συναγωνιστῶν, καὶ ἰδοὺ ἡ Πρωτοῦ Καρδία [EE] ἡ ὁποία μ' εὐχαριστεῖ διὰ τὴν ἑβδωμην Μυσίαν ποῦ τῆς ἔδωσα "αἰ" ἐν παληροδιηγήματι, (ὄχι δά!) τὸ ὁποῖον δὲν ἔδειξε οὔτε ἐν Εὐσημον.

Εἶνε πολὺ δικαιολογημένη ἡ ἀπελιπίσῃ σου, Δουκισσὸ τῶν Σαλόνων [EEE], μετὰ τὴν μεγάλην ἀπόλειαν, τὴν ὁποῖαν ὑπέστης. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ νομίζῃς τὸν ἑαυτὸν σου τῶσον δυστυχῆ. Ἐχεις τὴν μητέρα σου, τοὺς θεοὺς σου, τὰ δέληρα σου, τὸσους καλοὺς συγγενεῖς; ποῦ σὲ ἀγαποῦν καὶ θὰ κάμουν ὅτι εἰμπορέσουν διὰ νὰ ναντικαταστήσουν πλῆθειν σου ὅτι ἔχασες. Ἀλλὰ προπάντων ἔχεις τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἑαυτὸν σου. Μὴ τὸ λησμονῆς καὶ μὴν ἀπελπίζεσαι ποτὲ.

Δὲν ἠξέμω πλέον μὲ τί λόγια νὰ σ' εὐχαριστήσω, Ἐσπερῆ Ἐσπερα [5E], διὰ τὰ χαριτωμένα καὶ γεμάτα ἀγάπην γραμματάκια σου, καθὼς καὶ διὰ τὰ ὠραῖα εἰκονογραφημένα δελτάρια ποὺ μοῦ στέλλεις. Καὶ ἡ μικρὰ Κάκια σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰ δελτάρια ποὺ ἔρχονται εἰς τὸνομά τῆς — ποῦ εἶνε ἡ Διὲ Κάκια; ἐρωτῶ ὁ διανομέτης, καὶ τῆς τὰ διδοῖ ἀπευθείας!

— φαντάσου δὲ τὴν χαρὰν τῆς δταν τῆς εἶπα ὅτι θὰ τῆς στείλῃς καὶ λευκώμα, μολονοῖ θὰ ἐπρωτιοῦσε... ἴλιες καρμῆδες! Σὲ δέχομαι μετὰ πάσης χαρᾶς, νέα μοῦ φίλη Δουκισσὴ Η.Χ. — Ἀλλὰ διὰ νὰ σου ἐγκρίνω ψευδώνυμον, πρέπει νὰ στείλῃς 1 δραχμὴν. Λέγω, Χιαντὸν Ταϊρέου [EE], ὅτι τὸ ψευδώνυμόν σου εἶνε ὠραιότατον, — καὶ εἰ δροσερὸν τώρα τὸ καλοκαίρι! — ὥστε δὲν θὰ κἀμῃς καλά νὰ τὸ ἀλλάξῃς. Ὁραὶ ἡ ἀπόρρητος τοῦ ἀδελφοῦ σου νὰ γοράσῃ σιγά-σιγά μὲ τὰς οἰκονομίας του δλους μου τοὺς τόμους. Χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσῃ, θὰ ἀσχηματῆ μίαν ὠραίαν βιβλιοθήκην, εἰς τὴν ὁποῖαν θὰ εὐρίσκουν τέρψιν διὰ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας.

Ἐλαβα ἀκόμη δυὸ Στατιστικά τῶν Εὐσημων τῆς Ἀ' Ἐκαμνίας: τοῦ Ἀσπερον Ἀρίστη [5E] καὶ τοῦ Οἴγου τοῦ Μονσορᾶνου [5E]. Ἐν τούτοις δὲν ἐπιθυμῶ νὰ καλοῦσθαι καὶ ἄλλοι φίλοι μου μὲ αὐτὴν τὴν ἱστορίαν. Ὅσας ἔλαβα, εἶνε πλέον ἀρκεταί. — Ὅριστε! Καὶ ὁ φίλος μου Ἀλέκος Ἀριστείδης [EE] γερμῆς αὐτὴν τὴν φορὰν τὸ γράμμα του μὲ Στατιστικά: Βραβεῖον, Μικρῶν Μυστικῶν, Παιδικῶ Πνεύματος καί... ἔχει ὁ Θεὸς!

Τὸ γραμματάκι σου μοῦ ἐπροξήνησε μεγάλην εὐχαρίστησιν, μικρὸν μου Ἀχιλλεὺς Α.Κ. Δὲν παίρνετε καὶ κανένα ψευδώνυμον, συμφωνοῦν μὲ τὴν ἡλικίαν σου, νὰ ἀνεγνωροῦμεθα καλλιτέρως; — Ἐκείνη τὴν ἡμέρα διὰ τὰ πρᾶγματα τὰ ἐβλεπα ρόδινα. Ἡ ζήτησὸς μοῦ ἐφαίνεται ὀλιγώτερη, τὰ φαντὰ νοστιμώτερα, δὲ περιτὰς διασχεδατικώτερος — περισσοτέρω ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ. Παντοῦ ὅπου ἔστρεφα τὰ μάτια μου, ἔβλεπα δυὸ Εὐσημα μεγάλα, ζωγραφισμένα 'τὸν ἀέρα! Ὅταν ἤμουν μικρός, τὰ ἀδελφία μου ἔκαμναν παράστημα ἀπὸ τενεκὸν ἄρεσαν πολὺ ἡ μανία μου ἦταν νὰ γεμίζω τὸ στῆθος

μου μὲ αὐτὰ καὶ εἶχα μίαν ὑπερηφάνειαν σὰν νὰ ἦταν τοῦλάχιστον ἀληθινά... Τώρα ἐπῆρα τὰ πρώτα ἀληθινὰ παράσημα ἀπὸ σῖνα, Διάπλασις μου. Συλλογίζομαι δὲ ὅτι τὰ Εὐσημα ποῦ δίνεις σὺ, γιὰ μιὰ καλὴ ἐπιστολή, ἀπάντησι δὲ διαγωνισμῶ, κτλ. ἔχουν πολὺ μεγαλῆτερον ἀξία ἀπὸ τὰ παράσημα ποὺ παίρνουν μερικοὶ, ἄπλοοι καὶ μόνον διότι παρρηγήσαν εἰς τὴν ὑπόδοχὴν τοῦ Κάιερ ἡ ἑλλοῦ ἐπιστομῶν προσομοῦ. Αὐτὰ ἀτίξουν ὅσο καὶ τὰ δικὰ μου, τὰ τενεκεδένια. Δὲν συμφωνεῖς;

Τὸ ἀνωτέρω γράμμα εἶνε τοῦ Ναυάρχου Νέλλωνος [EEE]. Ἦθελα νὰντιγράψω μόνον τὴν ἀρχὴν του, ἀλλὰ σιγά-σιγά παρεσῶρθη κ' ἔφθασα ὅσοι τὸ τέλος. Δὲν πιστεύω νὰ δυκαρστηθῆτε δι' αὐτὸ, ἀφοῦ οἱ ἔκαμα νὰπολάυσετε ἕνα τόσο χαριτωμένον γραμματάκι. Μόνον, ποῦ δὲν ποῦ μῆνις πλὴν τόπος, διὰ νὰπάντησῶ καὶ εἰς ἄλλους. Ἡ παροιμία ὅμως μᾶς δὲδάσκει, ὅτι δὲν πρέπει νὰπατιοῦμεν « καὶ τὴν πῆρα ὀλιγώτερη καὶ τὸ σκυλὶ χορτάτο».

Ὁρασιότατος ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἐπῆς: Ἄπομις Κερουάρας [EE], Θαλάσσιος Ἀἴη [EE], Χρυσόπτερος Ἀγγελῆς [E], Βασιλέως τῶν Ρόδων [EE], Ἀροσολογιστὸς Νύξ [EE], Φερά-Διάβολος [EE], Ἀειδένος [EE] (καὶ ἡ ζωγραφιὰ χαριτωμένη!) Μέγας Κωνσταντῆος [EE], Οὐδέης [5E], Ροδόπη [EE], Ἀμιός [E], Ἄρης [E], Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου [EEE], Ἀρχιζιζάνου [EE], Χρυσοπτεροῦ Ὀνειροῦ [EEE], Βρυχώμενος Λέων [EE], Δούλην δι Δούλη [E], Παιδαγωγὸν Ἀνιή [E] καὶ Ἀνθὸς τῶν Δουκισσῶν [EE].

Ἐγερμένησα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Παραθαλασσιον Διαβήτην (Ν.Χ. τετράδια ἐστειλά!) Στίον τοῦ Βορῶν (Θ.Κ. αὐτὸ ἐτέλεσα) καὶ Κερουάριαν Ἀρακιάδα (Μ.Α.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν. Ἡ Ποθητὴ Ἑλλάς μὲ τὸν Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης, Κρίνον τοῦ Ἀγγέλου καὶ Μεγάλην Ἑλλάδα — ἡ ἄδρα τῆς Ἰθῆς μὲ τὴν Ἐσπερῆν Ἐσπερα — τὸ Ἀρχιζιζάνου τοῦ Παρθεναγωγίου μὲ τὸ Στέμμα τῆς Ἑλλάδος, Μὴ με Ἀρημονοῦ καὶ Μάρτυρα τῆς Ἐλευθερίας — ὁ Ἀσπὸς τοῦ Γέρον μὲ τὸ Σῆμα τῆς Διαπλάσιος, Ἀρη, Δούκα τῆς Δημοκρατίας, Θεταλομύριον καὶ Χαρὰν τῶν Γοῶν — ἡ Ἐσπερῆ Ἐσπερα μὲ τὴν Μεγάλην Ἑλλάδα, Ἐνηοῖαν Ἑλληνοπούδα, Νεφέλωδην Ψυχὴν, Ἀγγὴν Ψυχὴν καὶ Ὀνειροποιὸν Ψυχὴν — ὁ Κυβερνητὸς τῆς Θεολόγησῃ μὲ τὸν Θετα

Η Διαπλαστική άσπάζεται τους φίλους της: *Σημείων του Φωτός* (μην άνησυχείς, δίδει ή έπιθυμία σου έξελιστάσθαι και τή εσπαθήμα θα λογαριάζεται ως ίδιον σου) *Εύτυχος Μέλλων* (αυτό δέν είνε δυνατόν, άλλ' ούτε ή γνώσις του ψευδονόμου άποστρέφει έμπόδιον διά τήν άναλλαγήν *Μικρών Μυστικῶν*) *Ναυοικῶν* (χαίρω διά τήν νέαν γνωριμίαν φαντάζομαι τί ζέστην κάρνει εκεί, διά να μου γράψης τόσον ὄλιγα καί τῶν βιαστικά) *Ασολῶν Νόκτα* ([ΕΕ], ή έπιστολή σου άρασιότατη, παρόμοια Παιδ. Πνεύματα, άγευτική, έχω δημοσιεύσῃ και άλλότε) *Φλοίσβον τῆς Θαλάσσης* ([Ε] χαιρω πού δέν με λησνοῦται, άλλά μου στέλλεις 3 *Ασκήσεις* πρὸς δημοσίευσιν τῆν 2 *Ιουλίου*, ἐνῶ εδῆίωσα ότι δέν δέχομαι πέραν τῆς 10 *Ιουλίου*, καί ἐνῶ, διά να λάβῃ κανείς μέρος εἰς τόν Διαγωνισμόν καί να τού δημοσιευθῶν *Ασκήσεις*, δέν εἰσπορεύει να στείλῃ ὀλιγωτέρας τῶν δέκα, δέν διαβάσεις τούς ὄρους καί τούς κανονισμούς;) *Ακίφωλον Ἀσπῶν* ([5Ε] έλαβα κ' ἐγὼ αὐτήν τήν περίφημον προσευχήν, μία με, ἄλλή ἀνοήσια καί τίποτε ἄλλο μ' ἐπαίδρυναν, πολὺ αἱ ἐπιστολαί σου, αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές) *Χειμῶνανθον* ([Ε] διά τήν περιγραφήν τού περπατήτου καί τήν μεταφρασίν τού ποιήματος, ὁ *Δανίας* δέν έβουσε τόν γρῆφόν σου, ... ένεκα τῆς ζέστης) *Ασπόμενο Κύμα* (εὐχαριστῶ πολὺ διά τὸ ποιηματάκι πού σου ἐπέπευσεν ή ἀγάπη μου) *Ἰσχυρὸν Ἀμάραντον* (θερμὰ συγχαρητήρια καί διά τὸ ἀπολυτήριον καί διά τὰ κολιάρια, μὰ πῶς θά τα ὑποφέρῃς καλοκαιριάκια!) *Ἄσπρα του Ὀρφείου* (ἔχει καλῶς) *Χριστιανῆ Παρθένου* ([ΕΕΕ], συμμερίσθην ὅλην τήν δικαίαν χαράν σου, εὐγε!) *Ἀγκυρῶν τῆς Σαυηρίας* ([ΕΕ] ἐπιστολήν ἀπὸ 14 σελίδας; ὄχι, ποτέ! άλλ' ὑποθέτω ότι θά εἶνε κάτι ῥοδαρόν) *Ὀμιχλάδην Ψυχῆν* (κ' ἐγὼ θά ἤμουν πολὺ εὐτυχῆς να σ' ἔδωκα τὰ σέβη, ἐτόν μπαμπά πού με διαβάσει με τῶν ἀγαλλισίων) *Κυρία Σκαρφαλόστροφ* ([ΕΕ] α' μή κάρνεις ἄσπετα με σκαρφαλόματα, δίδει εἶνε ἐπιτείνουσαν καί οὔτε λουτρά εἰς μέρη τόσον ἄγρια) *Κρόταλον* (χαίρω πολὺ πού ἔγινες καλῶς, μήν ἀρίστης ποτε τὰς μελέτας σου διά τὴ προσέτιση καί να γίνῃς χριστιμὸς ἄνθρωπος καί εἶτε ἔδοξ, εἶτε ἄλλο, τὸ θέον εἶνε) *Μακρολαίμην* (χαίρω πολὺ βραβεῖον) *Ἔστειλα* (γράφε μου) *Ὀλυμπιονίκην* (ὁ *Τρόχόσπιτο* γαλλιστὶ λέγεται «roulotte», ὁ Ἀρτανάν εἶνε κλάσμα τῆς φαντασίας του Δουμά, άλλ' ἐνσαρκύνει δόκλιηρον ἐποχὴν καί εἶνε ιστορικώτερος ἀπὸ πολλὰ ιστορικά πρόσωπα) *Δοκίμα τῆς Δημοσιότητος* (χαίρω πού ἔγινες καλῶς, δέν πειράζει, ἐξετάσεις θά δώσης τόν Σεπτέμβριον) *Ἐλπίδα του Μέλλωνος* (δν δέν σου ἀπέντησα, βίβλια εἰδήθη) *Μεῦρα Ἀσπίδα* ([Ε], λοιπόν, πῶς σου ἔφάνη ή ταινία με τὸ ὄνομά σου;) *Ασίδον τῆς Φλωρεντίας* ([Ε], διόλου δέν με βαρύνουν αἱ ἐπιστολαί σου, καί προπάντων αὐτὰ τὰ ὄρατα ὄνειρα) *Γεώργιον I. Γουκασιάνου* (εὐχαριστῶ πολὺ ἔστειλα) *Ἀλέξανδρον Α. Κ.* (εὐγε!) *Διακροθῆσαν Ἀρσενικάδα* ([4Ε] διά τήν λαμπρὰν ἐπιστολήν, εὐχαριστῶ πολὺ διά τήν εὐγενῆ προφοράν, άλλ' ή ἔργασια αὐτῆ θά γίνῃ τόν *Ἰανουάριον*) *Παλλάδα* (περμῆνω τὰς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὸ καθεῖδε, φίλησέ μου τὰ δέλεφα) *Ἐρυθρὰν Νίκη* (μὰ πῶς εἶνε δυνατόν να σὺ φανερώσω ἐγὼ ποία εἶνε ή *Σημεία του Φωτός*; αὐτὰ εἶνε μυστικά, ἂν θέλῃ, ἀε σου τὸ φανερώσῃ μόνῃ τῆς) *Γαυροβάτην* (ὁ κ. Π. σου ἀπέντησε διαειτέρως, ὡς αὐ ἀντασπάζοντα) *Νεομυλ-Τριπλ* (σὲ συγχαίρω ἐλπίσκω ότι τώρα πού ἔχεις πιάσει, θά μου γράψης τακτικώτερα) *Μυμόζαν* (μὲ ὑγείαν ή νέα διαμονή καί καλὸ εσπαθήμα!) *Κομπογαντήν, Ἰαπωνικόν Ἀνθος* (ἔστειλα) *Πεπρωμένον* ([ΕΕ] διά τήν ὡραίαν ἐπιστολήν, εὐχαριστῶ πολὺ διά τὸ εσπαθήμα) *Ἑλληνικὴν Νῆσον* (ὁ κ. Π. σου ἀπέντησεν ἰδιαιτέρως) *Ἐρυθρόδερμον*

(καλὸ καθεῖδε, να μου γράψης κάπου-κάπου) *Κυματίζουσαν Σημείων, Νυκτοκόρακα* (θερμότητος ευχαριστίας) *Κολυμβητήν του Καρτσίου* (τώρα λοιπόν τὸ ἔπαυσαν τὰ μαθήματα...) *Αλαραγιν, Αἰόλον* (τρεις τόμους βραβείων ἔστειλα) *Δίχρωμον Φούξιν* (βραβεῖον ἔστειλα, σου λείπουν ἀκόμη πολλὰ, πρέπει δηλαδὴ να κέρξῃ ή ἐν Β' βραβείον, ή δύο Γ' ή τρεῖς Ἐπαύσεις) *Πυραμίδα τῆς Αἰγύπτου*, κτλ. κτλ.
Εἰς δασκ. ἐπιστολάς, έλαβα μετὰ τήν 4 *Ιουλίου*, βάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ
"THE ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,"

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΣ 14 (οἱ ἔξῃς: 4.5.6.7.11.13. 16. 17.18. 19. 20.21.22.23) πρὸς φρ. 1 ἑκατοστ., καί ταχυδρομικῶς φρ. 1,10.

ΤΟΜΟΣ 8 (οἱ ἔξῃς: 1. 3. 8. 9. 12.13. 14.24) πρὸς φρ. 2,50 ἑκατοστ.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 10ος πλησιάζων να ἐξανηλεθῆ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΣ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καί 1898, ὡν ἑκάστος τιμᾶται Ἄδειος φρ. 3 ταχυδρομικῶς, 3,50 Χρυσῶδ. φρ. 6 ταχυδρομικῶς, 6,50.

ΤΟΜΟΣ 6: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903 καί 1904 ὡν ἑκάστος τιμᾶται Ἄδειος 7 φρ. Χρυσῶδ. φρ. 10.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκατὶ μέχρι τῆς 19 Ἀυγούστου.
 Ὁ γάτος τῶν λίανων, ἐπὶ τοῦ ὀλοῦ δέν να γράφωται ὡς λέξις τῶν αἰ διαγραφόμενων, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν μας εἶνε φανήλοσ, ὡν ἑκάστος κερτίζει 20 φύλλα καί τιμᾶται φρ. 1.

364. **Αεξίγρως.**
 Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις ή ἀριθμητικόν, τὸ δεύτερον μου ἔνθος τι, ἐπὶ τῶν πολὺ κοινῶν τὸ τρίτον μου εἶνε ἄρθρον, τὸ γένος θηλυκόν. Καί μὴ βασίλοπούλα προκύπτει ἐξ αὐτῶν.
 *Ἐστὴν ἡδὲ τῆς Νουμῶδος τῶν Ἀσπάρων.

365. **Συλλαβόγρως.**
 Ἐπίρρημα μετὰ πρόθεσιν καί ῥῶν ἂν ἐνώσης, Ἀρχαίον ῥοδαρόν δέν μ' αὐτὰ θά φανερώσης.
 *Ἐστὴν ἡδὲ τῆς Ἡρακλῆος τῶν Ἀσπάρων.

366. **Ἀναγραμματισμός.**
 Ἐνα τῶν Ἀποστόλων, ἂν ἀναγραμμاتیσης, Ἀρχαίον Βασίλειον τῆς Κρήτης θάνασθήσης.
 *Ἐστὴν ἡδὲ τῆς Τσελλῆς Φυτῆς.

367. **Πυραμῆς.**
 † Οἰστουραὶ Βυζάντι. Αὐτοκράτωρ.
 + = Ἰσος Αἰγίου.
 + = Δεινόν.
 ****+**** = Πόλις ἑλληνική.
 *****+***** = Ἀρχ. ποιητής.
 *****+***** = Πόλις ἑλληνική.
 *****+***** = Ἐκπαιδευτήριον.
 *Ἐστὴν ἡδὲ τῶν Ποικίλων Ἑρμῶν.

368. **Ἐπιγραφή.**
 ΟΙΝΜΣ
 ΜΟΣΥΟ
 ΒΟΣΛΟ
 ΓΜΟΒΑ
 Να καί μετὰ ἐπιγραφή!
 Ἄλλὰ πῶς θάναγνώσῃ;
 *Ἐστὴν ἡδὲ τῆς Φυτῆς τῆς Ἀσπῶν.

369. **Κεκομμμένη Παραμῆτα.**
 Νάφαιρέσης τρία γράμματα ἐξ ἑκάστης τῶν

κάτωθι λέξεων, καί συναρμολογῶν τὰ λοιπὰ καθ' ἣν εἰρίσκονται σειράν, να σχηματίσης ἀρχαίαν παροιμίαν
Κάλυξ, οἶκος, νῆος, ἄσπος, Ρώμη, ἄγαν, κόρη, ὄρος, καλῶς, ὄρος, γέος, φωνή, ὄμος, ποῖς.
 *Ἐστὴν ἡδὲ τῆς Ἀλκυονίδος.
 370-371. **Μεταμορφώσεις.**
 1.—Ὁ ποῖς διά 3 μεταμορφ. να γίνῃ εἰς.
 2.—Ὁ ἔπος διά 4 μεταμορφ. να γίνῃ ὄνος.
 *Ἐστὴν ἡδὲ τῶν Ἰσχυρῶν Ἀσπάρων.
 372. **Ἀκροστιχῆς ἐξ ἀντιθέτων.**
 Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων, σχηματίζουσι ὄνομα δένδρου:
Ἀδύνατος, πεδῖος, γενναῖος, ψεδός, κινός, καθήμενος, γέρον, ἄφρων, πικρός.
 *Ἐστὴν ἡδὲ τῶν ἑλληνικῶν ἱερομακαρισμῶν.
 373. **Φωνηεντόλεπον.**
 πθ - π - κ - πς - κ - πο
 π - τ - πλ - στ - λβδ
 ὄθρς - κ - πντκσ
 *Ἐστὴν ἡδὲ Ἀσπίδα του Καρχηδοῦν.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων του φύλλου 23
 254. Τήλεμος (τί, λαίμας). — 255. Ὀλντες-ὠλνῆ.
 256. **ΕΒΑΒΕΤΙΑ** 257. **Α**
 ΑΣΤΑΚΟΣ ΕΒΡ
 ΕΜΠΟΡΟΣ ΒΙΜΑΙ
 ΒΕΝΕΤΙΑ ΛΑΜΑΧΟΣ
 ΛΑΡΙΣΣΑ ΡΑΧΙΣ
 ΠΟΤΕΡΟΣ ΙΟΣ
 ΣΠΕΤΣΑΙ Σ

258. Ὁ ἔγαν ὄνα ἀκούειν ἀκούειν. (Ἀναγινώσκον ἐξ ἀρχῆς, πηδῶντες πάντοτε ἐν γράμματι. — 258-261. 1, *Ψα* (ΡΑΨάδος...) 2. *Ἰός* (εἰΣΤΙΩ) 3, *Ἐπον* (ἰσΨ Ο ΠΕταῖος...) — 262. **ΣΑΒΒΑΣ** (διά τοῦ Α: Σαλαμάνδρα, Ἀδάμας, Βόθμας Βεραβάς, Ἀραράτ, Σάρρα.) — 263. **ΟΡΚΟ ΜΗ ΧΡΩ** (Νι:Ὄθη, Τυρός, ΔεῖΚτες, Κίμωλος, ΣτάΜνος, Τριήρας, ΜοΧός, ΤάΡας, Νεφῶθης.) Διὰ δὲ τῶν ἀρχικῶν: γ - τ - θ - κ - στ - μν = *Ἐν τῷ Ἀδῷ οὐκ εἶσαι μετάνοια.* — 214. *Ἀνάξιον ἄνδρα μὴ ἐπαίνεισθαι πλοῦτον* (Ἄναξ-ἴον ἂν-δραμ-ἔπ-ἔν-Ἰδῆ - α - Πλοῦτων.) — 265. 8 vez poli et on vous honore. — 266. Ὁ βολιστής φαίνεται ἐάν στραφῇ ή Εἰκὼν οὕτως ὥστε ή ἄνω πλευρὰ να γίνῃ βάσις. Η κεφαλή του στήριζεται εἰς τὸ μέσον τῆς ράχης τῆς πεσμένης καρέκλας, οἱ δὲ πόδες του φράδουν σχεδόν ἕως τὸν λαίρον του κυρίου με τὰ λουκάκια. Τὸ χερ, τὸ βροχ καί τὸ τῶν φαίνονται εὐκόλα, βοηθούσης καί τῆς ἀπέναντι εἰκόνας.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις *λεπτή* 10, διά δὲ τὸς συνδραμῆς μας λαπὲ 5 μόνον. Ἡ ἑκάστοσ ὄρος 10 λέξεις, ὀλιγῶτα καί αἱ διγυῶτα τῶν 10 πλησιάζουσι ὡς να ἦσαν 10 λέξεις.]

Εὐχαρίστος εὐχαριστῶ τήν Ἐλεγκοῦδα Παγ-θῶνον διά τὰ συγχαρητήρια — Δημ. Βαλ-σαμίδης. (Ε, 85)

Εὐχαρίστος τῆς θερμοτήτος μου εὐχαριστίας πρὸς πάντας τούς ἀποστειλάντας μοι δελτάρια ἐπὶ τῇ μνηστειῶ μου. Δηλοποιῶ δὲ προσωρινῶς πάλιν ἀναλλαγὴν Μ. Μυστικῶν, καί ευχαριστῶ τούς προτεινόντας. (Ε, 86)
Περωσὴ Ἐλπίς.

Αναλλάσσω ταχυρ. δελτάρια καλλιτεχνικά καί ἰδίως τοποθεσίας καί θαλασσογραφίας. Θεόδουλος Ν. Κουλλιάδης, μαθητῆς Γυμνασίου, Λευκωσία (Κύπρου). (Ε, 87)